గుండె చప్పుళ్లు

కరకర పొద్దుపొడిచి సరసర మెట్లమీద పాకుతోంది. ఏడింటికి ఏడు నిమిషాలు తక్కువుంది. 'సెవెన్‌హిల్స్ హెయిర్ కటింగ్ సెలూన్' మెట్లను మూడు అంగల్లో ఎక్కేసి యాంత్రికంగా తాళాలు తీశాడు ఓనరు యాదగిరి. అది పెద్ద బజారు. రోడ్డు గుండెల మీద జనసంచారం మొదలైంది.

ఏడు గుర్రాల రథమ్మీద సూర్యుడెట్లా ఉరుకుతాడో ఏమో... అనుకుంటూ యాదగిరి తన వెంటలోపలికి చొచ్చుకొచ్చిన లేత కిరణాలను తన్మయంగా చూశాడు. ఏడు నిమిషాల్లో షాపునంతా ఊడ్చేసి, అద్దాలు – సీట్లు తుడుస్తుంటే – తానో గ్రాడ్యుయేటునవీ, బ్యాంకు అప్పుతో షాపు ప్రారంభించానని గుర్తుకు రాలేదు. ఐదేళ్ల క్రితం సెవెన్‌హిల్స్ సెలూన్‌ను ఐదు సీట్లతో రంగరంగ వైభోగంగా ప్రారంభించాలను కున్నాడు. కాని.... అపరిమితమైన స్థలాభావం, పరిమితమైన ఆర్థిక వనరులు ఎదురునిలిచి నాలుగు సీట్లతో సరిపెట్టు కొమ్మన్నాయి. రాజీ జీవితానికి రంది లేదన్నారు గదా!

నలుగురు పనివాళ్లు, తోడుగా తాను... నాలుగేళ్లలో బ్యాంకు అప్పు తీరిపోయింది. కలిసొచ్చే అదృష్టానికి నడిచొచ్చే కొడుకు పుడతాడట... అంతా పైవాడిదయ. లేకపోతే.... ఉద్యోగం కోసం ఊరురా తిరిగితే దొరికేదా! దొరికినా 'గొర్రెతోక బెత్తెడే' అన్నట్టు జానెడు జీతంతో మూరెడు జీవితం గడపాలి.... బానిస బతుకులో ఎన్నో బాధలుంటాయి.

గోడగడియారం ఏడు గంటలు కొట్టింది.

"ఏం యాదగిరీ! పప్పన్నం ఎప్పుడు పెట్టిస్తున్నవటా!" పాతగిరాకీదారు లోపలికొచ్చాడు. పెరిగిన గెడ్డాన్ని చూపిస్తూ అద్దం ముందు కుర్చీలో కూచున్నాడు.

"ఎప్పుడంటే అప్పుడే సార్ అయినా... నాకు నచ్చిన అమ్మాయి దొరకాలె గదా సార్!" నల్లని మీసకట్టు కింద సన్నని చిరునవ్వు మెరిసింది. మెత్తని బ్రష్ గిరాకీదారు గెడ్డానికి చకచకా క్రీము దట్టిస్తోంది. అద్దంలోనే యాదగిరిని చూస్తూ.

"అవునవును. పెళ్లంటే నూరేళ్ల పంటగదా! నీ వయసు పాతికేళ్లేగదా... పసందైన అమ్మాయినే చేస్కో" సర్దుక్కూచున్నాడు.

మరో ఇద్దరు గిరాకీదారులొచ్చి వెయిటింగ్ బెంచీ మీద కూచున్నారు. ఒకరు దినపత్రిక, మరొకరు వారపత్రిక తిరగేస్తున్నారు. మధ్యలో సరదా కబుర్లు....

ఎనిమిదికల్లా ముగ్గురు పనివాళ్లొచ్చారు. ఇంకొకరు రావాలి. ఆప్యాయత, స్నేహగుణం పనివాళ్లను అజమాయిషీ చేస్తాయని యాదగిరి నమ్మకం. విసుగూ విరామం లేకుండా తాను పనిచేస్తూ వాళ్లతో పనిచేయించడం అలవాటైంది. లోకాభిరామా యణానికి జోకాభిరామాయణం జోడించి గిరాకీదార్లకు మనోల్లాసం కలిగించడం అతని ఆప్యాయత.... అదొక హాబీ.

"యాదగిరీ! నీ మాటల్ల ఏం మాయ వుందోగాని ఎప్పుడూ నీ సెలూన్‌కే రావాలనిపిస్తుందయ్యా" అన్నాడో గిరాకీదారు - కటింగ్‌కోసం తలవంచి. అటు కత్తెర పని ప్రారంభించగానే ఇటు

"నా మాయ కాదు సార్. అది మీ దయ, అభిమానం" అంటూ క్యాష్ కౌంటర్ మీద కూచున్నాడు. తొమ్మిదిన్నరైంది.

పదిహేను రోజుల క్రితం పనిలో చేరిన సత్తయ్య సీటు ఖాళీగా వుంది. ఆ మానవుడింకా ఎందుకు రాలేదో!

"నమస్తే యాదగిరి సాబ్!" సత్తయ్య మెట్లెక్కు తున్నాడు. ఓ చేతిలో ధోవతి అంచు వుంది. మరోచెయ్యి గాల్లోకి లేచింది. మాసిన గెడ్డం, ముతక ధోవతి, చిల్లుల గల్లా షర్టు.... మొహమ్మీద కళ లేదు. రాళ్లుమోసి అలసిపోయినట్టుంది వాలకం. మోచేతుల్ని, మోకాళ్లను తడుముకుంటూ లోపలికొచ్చాడు. అప్పటికే తన సీటుమీద కూచుంటున్న గిరాకీదారునడిగాడు.

"కట్టింగా, షేవింగా?" నవ్వాలనే ప్రయత్నం విఫలమైంది.

యాదగిరి క్యాష్ కౌంటర్‌కు పరిమితమయ్యాడు. కత్తెర్ల కరకరలు, షేవింగ్ బ్లేడ్ల సురసురలతో పని సాగిపోతోంది. ఎవరి పనిలో వారున్నారు.

మధ్యాహ్నం.... గిరాకీ తుక్కువ. నలుగురు పనివాళ్లలో ముగ్గుర్ని లంచ్‌కు పంపించాడు మిగిలింది తానూ, సత్తయ్య.

గిరాకులెవ్వరూ లేరు.

"ఏంది సత్తన్నా! ఇయ్యాల్లగిత అలస్యంగ వచ్చినవు. ఏదన్నా అర్జంటు పనిమీద పోయినవా?" సున్నితంగా అడిగాడు యాదగిరి. పెదాల మీద మందహాసముంది. మందహాసములో మందలింపు మిళితమైంది. సత్తయ్య నిట్టూర్చి గిరాకుల బెంచీమీద కూచ్చున్నాడు. క్షణంలో మొహం, మబ్బులు కమ్ము కున్న ఆకాశంలాగైంది.

"చెప్పన్నా.... ఏదన్నా పరేషానా? మనిద్దరమే ఉన్నం చెప్పు..."

"ఏం లేదు కానీ..." లేచి నుంచోబోయి ఆగి కూచున్నాడు సత్తయ్య. "ఓ వెయ్యి రూపాయల అప్పు కావాలన్నాను గదా! ఇయ్యాల్ల ఇస్తవా! నెలకింత జీతంల కటింగు చేసుకో...."

నాల్రోజుల నుండి అప్పు అడుగుతున్నాడు సత్తయ్య. తాగి తందనాలాడతా డేమో! పెద్దవాడు, ముగ్గురాడపిల్లలు. ఊళ్లో గిరాకులు లేవన్నాడు. తనిచ్చిన సైకిల్‌మీద రోజూ సాయంత్రం ఐరెల్లి, పొద్దున వస్తున్నాడు.

"ఒక్కసారే వెయ్యి రూపాయలెందుకూ?" సగంబస్తా బియ్యం కావాలంటే ఉద్దెర ఇప్పిస్తా. సరేనా?"

"ఊహు!"

"మరి.. ఒక్కసారే వెయ్యి రూపాయ లెందుకంటే చెప్పవు. ఎట్లా?" గొంతు స్థాయి కొంచెం పెరిగింది.

సత్తయ్య మొహం సత్తుపిండి ముద్దలాగైంది. లోలోపల బాధపడుతు న్నాడనీ, ఏదో చెప్పలేకపో తున్నాడనీ అతని నేలచూపులే చెబుతున్నాయి. కారణం కనుక్కోవాలనే పట్టుదల పెరిగింది. దానికి ఆసక్తి జోడైంది.

"చెప్పరాని పనా?"

"చెప్తే..." తల మెల్లిగా పైకి లేచింది. "చెప్తే సిగ్గుపోతది." చిల్లి కనబడకుండా గల్లా సవరించుకున్నాడు. పైన సీలింగ్ ఫ్యాన్ తిరుగుతోంది.

కారణం ఖచ్చితంగా తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తి మరింత పెరిగింది యాదగిరిలో.

"మనం ఒక్కూరి వాళ్లం. నన్ను పరాయిగా భావించక సంగతేందో చెప్పెయ్ సత్తన్నా!" ఆప్యాయంగా అడిగాడు. సత్తయ్య కళ్లల్లో దైన్యం అలాగేవుంది.

"నా రెండో బిడ్డను బాంబేల ఆమ్మెయ్యాలె. ఆ ఖర్చులకోసం...." తల తిరిగి నేలకు వాలింది.

నెత్తి మీద నాటుబాంబు పేలినట్టు నోరు దెరిచాడు. "ఆఁ.... కన్నకూతుర్ను అమ్ముతవా! నువు మనిషివేనా?" తనను తాను నిగ్రహించుకోలేకపోయాడు. భూకంపం వచ్చి క్యాష్ కౌంటర్ కదిలిపోతున్నట్టు - కౌంటర్‌మీద ఒరిగిపోయాడు. సత్తయ్య పీక కొరి కెయ్యా లనిపిస్తోంది.

"మరేం జెయ్యాలె! ఊర్లె గిరాకిలు లేవు. పెద్దలు సంపాదించిన ఆస్తుల్లేవు. రెండేండ్ల కింద పెద్దమ్మాయిని అమ్మేస్తే వచ్చిన పదివేల రూపాయల్తోని సంవత్సరం గడిచింది. అటెన్క మల్లా బట్టకు, పొట్టకు అప్పులైనై. నువు దయదల్చి నౌకరిచ్చినవు. ఐదారువేల రూపాయల అప్పుంది, దీన్ని అమ్మేపి అప్పుదీరుస్తా. అటెన్క నెలజీతమ్మీద బతుకుతా. కన్నబిడ్డను అమ్ముడు కసాయితనమే కాని ఇంకేదన్నా అమ్ముదామంటే నా దగ్గర ఇంకేమీ లేదుగదా! అంతా ఆ దేవుని లీల అనుకుంటున్నా...." కళ్లల్లో పల్చటిమంచు తెర మెరుస్తోంది. అది యాదగిరి గుండె నరాలను పిండేస్తోంది.

ఇది సాధ్యమా! అంగడిలో గొంగడిలా కన్నకూతుర్ను అమ్మడమా! అసహజం... అన్యాయం... అక్రమం... "నువు తండ్రివి కావు, తలారివి" అనాలన్పించింది. ప్చ్....! ఆలి లేనోడు.... పిల్లల ఆకలి అంగలార్పుల్ని చల్లార్చలేనోడు... దైవోపహతుడు.... వెచ్చని నిట్టూర్పు వెలువడింది.

చాయ్ తాగేందుకు కూడా ఆటోలల్ల పట్నమొచ్చిపోతున్న పల్లెటూరి జనాలు షేవింగ్, కటింగులు ఊళ్లో చేయిచుకుంట లేరు. పనిలేకపోతె పైసల్లేవు. పైసల్లేనోడు పాపాత్ముడైపోతున్నడు.... అయ్యో జెష్టక్కా?! ఎంత పంజేస్తున్నవే! దరిద్రదేవతా.....! శాంతిస్తున్న ఉక్రోశం మనసు పొరల్లో ఆక్రోశించింది.

"కన్నకడుపుకు... అమ్మిన అమ్మాయి మల్లా గుర్తుకొస్తలేదా?" నిటారుగా కూచుంటూ అడిగాడు.

"వస్తుంది. గుర్తుకొచ్చినప్పుడు కడుపుల పేగుల్ని కలెబెట్టి పిండినట్లైయింది. ఏ జన్మల ఏం పాపం జేసిన్నో... ఆ బాధను మరిచిపోవాలనే సారా పాకెట్ తాగుతూ..." ధోవతి కొసతో కళ్లద్దుకున్నాడు. ఎదురుగా పార్థసారధి బొమ్మ గోడమీద కన్పించింది.

"అమ్మాయిలను అమ్మేబదులు ఇల్లు అమ్మొచ్చుగదా!"

"ఇల్లా!" నిర్వేదం నిట్టూర్చింది. "ఇల్లు ఎప్పుడో అమ్ముడుపోయింది. అమ్మిన ఇంట్లనే కిరాయి కుంటున్న. గా బాధ భరించలేకనే నా భార్య ఉరేసుకుని చచ్చిపోయింది."

మరో షాక్. చూపుల్లో చురచుర. ఇంకేమీ అడగాలనిపించలేదు. "చూద్దాం. వారం రోజులాగు" అప్పుడే లోపలికొస్తున్న గిరాకీదారును కళ్లతో చూపించాడు.

"కానీ..." సత్తయ్య కదలలేదు. అప్పుల వాళ్లు చుట్టుముట్టి చెప్పులతో చెంపలు వాయిస్తున్నట్టు.... భయం.... "ఓ వారం రోజులు ఊరికెల్తానయ్యా"

వచ్చిన గిరాకిదారుడు మొహం తిప్పుతూ అద్దంలో చూసుకుంటున్నాడు.

"ఏ ఊరికి?" అనుమానం గోకుతోంది యాదగిరిని.

"హైదరాబాదుకు"

"ఎందుకూ?"

"మనూర్లె కనబడితె అప్పులోల్లు బతకనియ్యరు. హైద్రాబాదుల మా దోస్తులు న్నరు".

"సరే.. సాయంత్రందాకా పనిచేసుకుని పో...."

సత్తయ్య లేచి నుంచున్నాడు. అడుగు ముందుకెయ్యలేదు.

"ఇంకేమిటటా?" కొద్దిపాటి చిరాకు.

"హైద్రాబాదుకు బస్సు కిరాయి"

బస్సు కిరాయికి డబ్బులడుక్కొని బార్షాపుల దూరుతాడేమో.. అయినా నమ్మక తప్పలేదు.

"సరే. సాయంత్రం పోయేటప్పుడు వంద రూపాయలిస్తాలే."

ఇహ సంతోషంగా వెళ్లి షేవింగ్ పని ప్రారంభిస్తాడనుకున్నాడు. కాని... సత్తయ్య కదలలేదు. తల పైకిలేచింది. కళ్లు కడిగిన ముత్యాల్లాగున్నాయి. తననే తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

"ఇయ్యాల బుధవారం. మల్లా బుధవారం పొద్దుగాల మీ ఇంటికొస్తా, పైసలకోసం" గిరికిదారు దగ్గరికెళ్లాడు.

"షేవింగా, కటింగా" అడిగాడు.

"రెండూ..." చిరునవ్వు సత్తయ్య నవ్వాడు.

యాదగిరి భౌతికంగా సులూన్‌లో వున్నాడు. మానసికంగా మరెక్కడో వున్నాడు... ఎవడో ఎత్తుకుపోయిన కూతుర్ని తిరిగి తెచ్చుకున్న తండ్రులున్నారు. ప్రేమ వ్యవహారంలో లేచిపోయి, సానికొంపల కమ్ముడుబోయిన కూతుర్ను ఇంటికి తెచ్చుకున్న తండ్రులున్నారు. పేగు.. అలాంటిది. కానీ... సత్తయ్య లాంటి తండ్రుల నేమనాలి?.... క్షవరం కత్తెరతో మొదడు నరాలను కోస్తున్నట్టు అన్పించింది.

నాలుగింటికే సత్తయ్య చేతిలో వంద రూపాయలుంచి పంపించేశాడు. సెలూన్ మూసేసి హోండా ఎక్కేశాడు. అరగంటలో సొంతూర్లో సత్తయ్య ఇంటిముందున్నాడు. ఆ ఇల్లు... వాతావరణం చూసి పదేళ్లయింది. చిన్నప్పుడు సత్తయ్య పెద్దమ్మాయి సుశీలతో

కలిసి ఒకే తరగతిలో చదువుకున్నాడు. ఆ తర్వాత పట్నం వెళ్లి సొంతూరికొచ్చినా రెండ్రోజులకంటె ఎక్కువ లేకపోవడం... గుర్తుకొస్తున్నాయి.

ఇంటిముందున్న వేపచెట్టు కొమ్ములు విస్తరించి మహావృక్షంగా మారింది. వేపచెట్టు కింద హోండా ఆగింది. మానసవీణ జతులు సవరిస్తోంది. అభిమానం, అనుమానం, ఉల్లాసం, ఉత్సాహం... మౌనరాగాలు వినిపిస్తున్నాయి. కాళ్లు ముందుకు కదిలాయి. కళ్లు జాగ్రత్తపడుతున్నాయి.

వసారాలో యువతి కూచునుంది. సామన ఛాయ, ముద్దబంతి ముఖము, చారెడేసి కళ్లు. పొడగాటి ముక్కు... కనకాంబరాలను మల్లెపూవుతో కలిపి మాల అల్లుతోంది.

చిన్నగా దగ్గాడు. వేటగాణ్ణి చూసి బెదిరిన లేడిలా దిగ్గువ లేచి నుంచుంది. "ఎవరూ? కావాలె?" వోణీ సవరింపు.

"మాది ఈ వూరే" తనను తాను పరిచయం చేసుకుని "మీ అక్క సుశీల, నేను కలిసి చదువుకున్నాము" వివరణ ఇచ్చి "నీ పేరు భవాని కదూ" అడిగాడు ధైర్యంగా.

"అవును.. రా... కూచో!" భవాని ముఖారవిందం విచ్చుకుంది. "మా చెల్లె సుమతి ఎటుబోయిందో" గొణుక్కుంది.

"ఇప్పుడు మీ నాన్న సత్తయ్య నా షాపులనే పంజేస్తున్నడు"

"అట్లనా!" అటూ ఇటూ చూస్తూ లోపలికెళ్లి మంచీనీళ్ల గ్లాసు తెచ్చి చేతికందించింది. గాజుల సవ్వడి... గమ్మత్తుగా ఉంది.

చెక్క కుర్చీలో కూచుంటూ గ్లాసెడు నీళ్లు గల గటా తాగేశాను.

"రోజూ మా నాన్న ఇంటికొచ్చేసరికి రాత్రి అవుతుంది. అప్పుడప్పుడు తాగొస్తున్నడు. షాపుల ఎట్ల పంజేస్తున్నడో ఏమో" మాటలు వినసొంపుగా వున్నాయి. కపటంలేని మనసులా ఇల్లు - నిరాడంబరంగా, శుభ్రంగా వుంది.

"మీ నాన్న ఇయ్యాల్ల హైద్రాబాదుకు పోయిండు" యాదగిరి చూపులు గోడకు వేళ్లాడుతున్న ఆడపము మీదున్నాయి.

"అట్లనా! అది మా నాన్నకు మామూలే. ఎవ్వలకు చెప్పకుండా ఎటెటో తిరిగొస్తున్నాడు" నేలమీద కూచుని తిరిగి పూలదండ అల్లుతోంది, "అమ్మ చచ్చిన తర్వాత మేము ఆగమైపోయినం" నుదుటి మీది ముంగురులు గాలికి ఉయ్యాల లూగుతున్నాయి. పొడగాటి జడ వక్షస్థలమ్మీద వంకలు తిరిగి నల్లనాగులా కనబడుతోంది. జడకింద గులాబి రంగు వోణీ వయసు పొంగుల ఉనికి తెలుపుతోంది.

"మీ అక్క సుశీల ఇప్పుడెక్కడుంది?" కావాలనే అడిగాడు. చూపులు బొట్టు నుండి చిటికెన వేలుదాకా తడుముతున్నాయి.

"మా అక్క సింగపూర్‌ల ఉద్యోగం చేస్తుంది. నన్నుగూడ అక్కడికే పంపిస్తనన్నడు మా నాన్న" మురిపెం ఛాయలు బుగ్గల్ని మెరిపిస్తున్నాయి.

ఓహో! మీకట్లా చెప్పి నమ్మిస్తున్నడా! కన్నబిడ్డల్ని కానరాని వాళ్లకమ్ముకునేందుకిదో ఎత్తు అన్న మాట. అతనిది గుండెనా.. బండనా!

"అంటే..." లోపలి ఆందోళన గొంతులోకి రాకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నాడు "నిన్ను గూడా సింగపూర్ పంపిస్తడా?"

"అఁ... వారం రోజులల్ల ఎల్లిపోతున్న. నూ నాన్న చెప్పిండు. అక్కడనే మా అక్కాబావల దగ్గరుంట. హాయిగా ఉద్యోగం చేసుకుంట" నల్లని కళ్లల్లో కాంతిరేఖలు కదుల్తున్నాయి.

"వచ్చే సంవత్సరం మా చెల్లెను గూడ సింగపూరుకే తీసుకొస్తడటా. అందము అక్కడనే రంది లేకుంట ఉంటము" అల్లిన మాలను రెండుగా కత్తిరించి ఒక మాలను జడలో తురుముకుంది. దృశ్యం... కనువిందుగా వుంది.

పాపం! భవిష్యత్తు పూలబాట కావాలని బంగారు కలలు కంటోంది. ఆశల మాటున ఆశయం... అంతా బాగుండాలనేదే. భగవంతుడా! అమాయకులైన అబలల జీవితాలతో ఆడుకోవడం సరదాగా ఉందా? చెరువు నీటిలో స్వేచ్ఛగా విహరిస్తున్న చేపకు గాలానికి చిక్కుకునేదాకా తెలీదు... అత్యాశ అపదలకు దగ్గర చేస్తుందని - గుండె ఘోష నరాలను మెలిపెడుతోంది.

తిరిగి మాటల్లోకి దింపాడు.

భూత, భవిష్య, వర్తమానాల గురించి మాటా మంతి సజావుగా సాగిపోతుంది. నిజాలు పేలిపోతున్నాయి.

★ ★ ★

బుధవారం ఉదయం.. ఆరున్నరైంది.

"యాదగిరి సాబ్!" సత్తయ్య పిలుపు అరుపులాగుంది. అర్జంటు పని అప్పుడే పూర్తి చేసుకోవాలన్నట్టు దబదబా లోపలికొచ్చేశాడు. ఎదురుగా కుర్చీలో యాదగిరి.. నుదుట చందనం బొట్టు, స్నాన పూజాదులు ముగించుకుని షాపు కెళ్లేందుకు తయారైనాడు. ఖాళీ కుర్చీని కళ్లతో చూపిస్తూ సత్తయ్యను కూచోమన్నాడు. ఇల్లంతా కలియజూస్తున్నాయతని కళ్లు. ఇటు సత్తయ్య కూచుంటున్నాడు, అటు యాదగిరి లేచి లోపలికెళ్లాడు. సత్తయ్యలో అనుమానం... లోలోపల గుంజాటన... ఆలోచన... లోపలి నుంచి పైకం పట్టుకొస్తాడు. తనకిస్తాడు. కడుపు కోతను భరిస్తూ భవానిని అమ్మెయ్యాలె. ఆ తర్వాత చిన్నకూతురు సుమతి పెళ్లి చెయ్యాలె. ముగ్గురాడపిల్లన్ని కన్నందుకు ఒక్కరి కన్నా కాళ్లు కడిగి కన్యాదానం చెయ్యాలె...

కాని యాదగిరి చాయ్ గ్లాసుల్తో తిరిగొచ్చాడు.

"ముందు చాయ్ తాగు" గ్లాసు అందించాడు.

చాయ పొగలు కక్కుతోంది. వేడి చాయ్. ప్రాణం లేచొచ్చింది. ఆబగా పెదాలకానించుకున్నాడు. చాయ.. కమ్మగా, తియ్యగా... జరజరా నరాల్లోకి పాకుతోంది. ఉత్సాహం, ఉలసం ఉరుకు లాడుతున్నాయి. ఖాళీ గ్లాసు టీపాయ్ ముందుంచుతూ.

"గా... పైకం సంగతి....!" సిగ్గు, బిడియాన్ని పక్కకు నెట్టేస్తూ ధైర్యంగా అడిగాడు. యాదగిరి చూపు లదోలా ఉన్నాయి.

"మీ భవానిని నువ్వే తీస్కపోయి అమ్మేస్తవా లేక మధ్యవర్తుల ద్వారా అమ్మిస్తవా?"

బోడిగుండుకు ఒడిశెలగుండు తాకినట్టు - ఝల్లుమంది సత్తయ్యకు. ప్రశ్న అంత సూటిగా దూసుకొస్తుందనుకోలేదు. నా పిల్లల పేర్లు గూడా గుర్తున్నయన్న మాట హుషారు పిట్టనే!

"మా దోస్త్ హైదరాబదులున్నడు. అతడే అమ్మేస్తడు. చాలా నమ్మకస్తుడులే"

"అమ్ముడు పోయేందుకు భవాని ఒప్పుకుందా?"

"గదంతా నేం జూసుకుంట గదా" సత్తయ్యలో అసహనం అంగలేసింది. "ఇంతకుముందు సుశీలను అమ్మేసినగదా, గట్లనే...."

"అట్లనా! అయితే చిన్న బిడ్డ సుమతినెప్పుడు అమ్మేస్తవు?"

అది కోపమో, సానుభూతో అర్థంకాలేదు.

"హబ్బా! గవన్నీ అడుగుతే ఎట్లా యాదగిరి సాబ్? ఓ పూట తింటే ఇంకో పూటకు లేనోణ్ణి...." చేతులు జోడించాడు. వెన్నుపూసలోని వణకు చేతుల నుండి వేళ్లదాకా పాకింది.

"సరే కూచో! నా భార్యతో పంపిస్తా" నంటూ లోపలికెళ్లాడు యాదగిరి. సత్తయ్య బిత్తరపోయాడు.

యాదగిరికి పెళ్లెప్పుడైంది. ఎప్పుడూ అన లేదు... మూడు నిమిషాలు... మూడు రోజుల్లా గడిచాయి. సత్తయ్యలో బెదురు... లోపలినుండి సెల్ ఫోన్ చేసి పోలీసుల్ని పిలిపిస్తున్నడేమో... ఒళ్లంతా చెమట పట్టేస్తోంది. ఊహు! ఇక్కడుంటే చిక్కులొస్తయ్. పైకం సంగతి దేవుడెరుగు, పోలీసులు బొక్కలదోసి బొక్కలిరగ్గొడ్తరు... గబుకున్న లేచాడు. దబదబా వెళ్లబోయాడు.

'ఇగో పైకం....!" అడగొంతు... వెనక్కు తిరిగాడు. కళ్లు జిగేల్మన్నాయి. ఒళ్లు జలదరించింది. భవాని... తన కూతురు భవాని . చేతిలో వందరూపాయల నోట్లు.... కళ్లు నులుముకుని ఎగాదిగా చూస్తున్నాడు. గులాబి రంగు పీతాంబరం, మెడలో మంగళసూత్రం, సాయపసుపు పూతతో మొహం వెలిగిపోతోంది. కనుబొమ్మల మధ్య కుంకుమబొట్టు..... అచ్చం భవానీమాత లాగుంది... "తీసుకో నాన్నా!"

ఆశ్చర్యం, ఆనందం, నవనాడుల్లో ఉద్విగ్నం... మనసనే మామిడి తోటలో కోయిల కూస్తున్నట్టుంది. సత్తయ్య పెదాలు వణుకుతున్నాయి. గుండె మూలల్లో గుబగుబలు.....

"భవానీ... నా తల్లీ... నువ్వేనా?" వచ్చిముందు నుంచున్నాడు.

"అవును నాన్నా. మూడ్రోజులైంది నా పెండ్లయి. ఈ పైకంతోని సుమతిని అమ్ముకరావద్దు నాన్నా! చెల్లె నాతోనే వుంటుంది" అంటూ చెయ్యి లాగి, నోట్లు... వెయ్యి రూపాయలు చేతిలో ఉంచింది. కాటుక కళ్లు ఊట చెలమల్లాగైనాయి. ఊరిన నీరు చెంపట మీద ధారలై వక్షస్థలాన్ని తడిపేస్తోంది.

సత్తయ్య అంతరాళాల్లో జడివాన కురుస్తోంది.

"అమ్మా... భవానీ!" గుండె గోడల్ని చీల్చుకుంటూ వచ్చిందా పిలుపు. ఎదలో పొంగిన అష్టమ సముద్రం కెరటాలు కళ్లలో గంతులేస్తున్నాయి. నోట్లు జారి నేలమీద పడ్డాయి. కన్నీటి బిందువుల్ని మోస్తున్న కరెన్సీ నోట్లకు అటువైపు భవాని, ఆమె వెనుక యాదగిరి, ఇటువైపు సత్తయ్య అతని పక్కన సుమతి... ఒకరి గుండె చప్పుళ్లు ఇంకొకరికి వినబడుతున్నాయి.

నవ్య - 12-05-2006

★ ★ ★

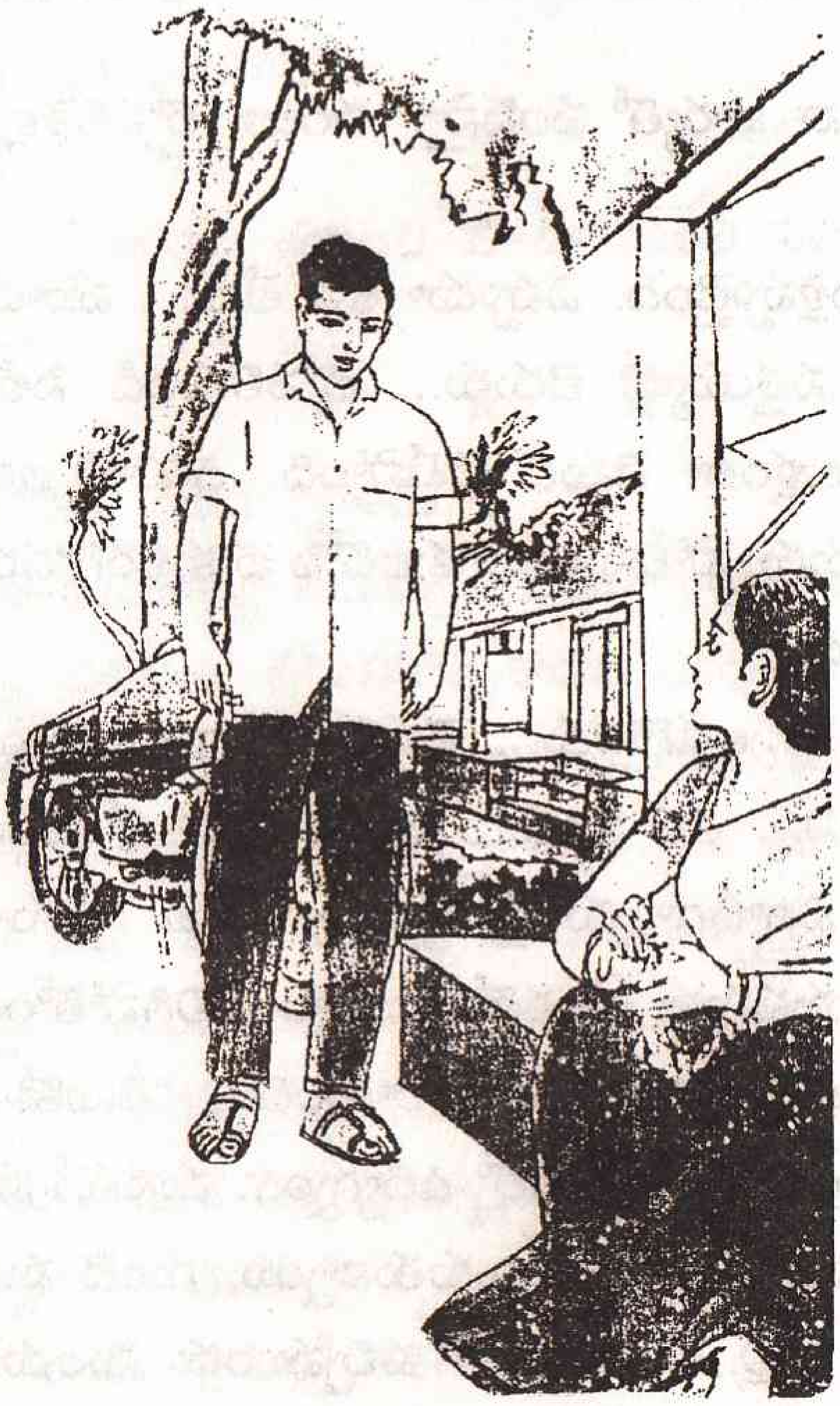

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం